

— Балканджия такъвъ... Отде ще е тоя майчинъ синъ, джанамъ? Ти, снахо, знаешъ ли, отде ще е той?

— Отде... отъ балкана нѣкжде, но отъ кои колиби?

— То си личи, — балканджия е, ама да мога да го хвана тая нощъ, ще го науча, какъ се ходи изъ хорската стока.

Стареца смръщи още повече чело.

Милкана се замисли.

Тодорана тя бѣше виждала не веднажъ: едъръ и дрипавъ балканджия, съ сиви широки потури, привързани съ мазенъ каишъ и съ голѣмъ рунтавъ калпакъ, който бѣ станалъ причина да го опознаятъ и кучетата у село. Тя винаги се е заглеждала у него, и сега той — балканджията Тодоранъ — като че да ѝ е отпреде съ голѣмия си калпакъ, съ винаги развлѣченитѣ си обуца и бавния си разклатенъ вървежъ. И не веднажъ се е засмивала тя, когато го е виждала такъвъ развлѣченъ и заклатенъ като гимия. Пъкъ и сега на смѣхъ я избива, като си го смисли. Чувала бѣше още за него, че е безъ жена, но вдовецъ ли е, жена ли е оставилъ, пакъ е забѣгналъ по широка земя — това тя не знаеше и никого не бѣ питала. И що ѝ бѣ да пита? Ратай, днесъ тука, утре го нѣма, — малко ли такива село е посрѣщало и изпращало?

И такъвъ пакостникъ да бжде той!...

Милкана се дръпна на страна отъ упразнената вече копанка.

Дѣдо Кънчо се прекръсти и бързо стана. После той грабна пушката си сѣ тѣй бързо и се изви къмъ Милкана:

— Ти нѣма какво да се боишъ... Ето тамъ завий се съ ямурлука и спи. — Той посочи съ прѣстъ ле-